

havde forputtet sig inde i Bodens mørkeste Krog, hvor han sad med en Spølkumme Kaffe i den ene Haand og en Fedtebrødsskive i den anden. „Sidder du ikke dér med et helt Firskillingslys hængende ned fra Næbet! Og altid skal du sidde og mæske dig, saa det er ligefrem uappetitligt at se paa. Ja, det er, som jeg har sagt dig — æde, det kan du til den store Ædemedaille; men veje et Pund Sukker af, saadan som det skal vejes, det lærer du aldrig i Evighed, ulykkelige!“

Han blev afbrudt i sin Veltalenhed ved, at en Kunde traadte ind.

Lidt efter viste der sig én til, og i Løbet af de paafølgende Timer indtil Kirketid blev der i det hele et saa livligt Rykind af Byens Folk, at Butikken næsten uafbrudt stod fuldpakket. De fleste kom dog mere for at fordrive en ledig Time med Passiar end for at handle. Købmandens Bod var Mændenes sædvanlige Samlingssted, hvor man mindst én Gang om Dagen søgte hen for at spørge Sogneyt, hente Post og høre efter Dagspriserne.

Stemningen var i Dag ualmindelig trykket. Der var igen denne Morgen gaaet foruroligende Rygter om Provstens og Skibberuppernes Krigsforberedelser. Saa meget var foreløbigt sikkert, at